

Opwekkende ervaringen

door

J.A. Baaijens

Kapelle 2009

Een persoonlijk verlangen naar opwekking

- *zoals bij Andrew Murray*
- *wat door God is bewerkt*
- *om de Heere groot te maken*
- *biddend en zoekend*

Een persoonlijk verlangen naar opwekking

Ik mag weten dat God grote geestelijke zegeningen geeft door onze Heere Jezus Christus! Ik wil daarover persoonlijke ervaringen doorgeven. Het meemaken van bekeringen en krachtige werkingen van Gods Geest geeft een heerlijke persoonlijke zegen en blijdschap in de Heere.

Ik verlang al vele jaren naar een opleving en opwekking onder reformatorische christenen in Nederland

Ik verlang al vele jaren naar een opleving en opwekking onder de reformatorische christenen in Nederland. Ik heb me verdiept in geestelijke opwekkingen in de kerkgeschiedenis. In Nederland zijn er in verhouding maar weinig geweest. Zelfs de opwekking te Nijkerk is door bepaalde gereformeerde predikers in het verleden bekritiseerd. Het is voor ons de vraag, waarom wij zo weinig opwekkingen hebben meegemaakt in ons land. Sommigen denken dat dit, van de menselijke kant bekeken, komt door de kritische houding van de Nederlanders. Ik denk dat dit inderdaad zo is. Veel behoudende Nederlanders kunnen hoogmoedig en kritisch zijn.

We willen van nature de dingen zelf in de hand kunnen houden en onder controle hebben. Om het uit handen te geven en Gods Geest te laten waaien waarheen Hij wil, is voor velen een moeilijke zaak. Het is goed dat Gods Geest het van je overneemt en Zelf de regie bepaalt over je leven. Als wij onszelf dan mogen verliezen in de liefde van God, mogen we het ware leven vinden aan de voeten van de Heere Jezus.

Het verlangen naar (persoonlijke) opwekking is uiteraard een goede zaak en kan leiden tot zekerheid van het geloof en tot een diepe blijdschap in de Heere. Dit hebben we nodig om de verleidingen van satan te kunnen weerstaan en ook om een overwinnend leven te kunnen leiden.

De Heere is een Verhoorder van de gebeden. Hij wil, naar Zijn beloften, de goede verlangens van Zijn kinderen vervullen.

De bekende prediker en schrijver Andrew Murray (1828-1917) uit Zuid-Afrika heeft wel 11 jaar verlangd naar een persoonlijke opwekking, een bijzondere uitstorting van de Heilige Geest in zijn eigen leven.

Andrew Murray heeft wel 11 jaar verlangt naar een persoonlijke opwekking

Murray vertelt er zelf verder over: 'Op zekere dag was ik met een zendeling in gesprek. Terwijl wij met elkander spraken, en hij mijn ernst aanschouwde, zei hij: "Broeder, onthoud, dat als God een verlangen in uw hart legt, Hij dat ook vervullen zal." Dat heeft mij geholpen: ik dacht er honderdmaal aan. En ik wil hetzelfde zeggen aan u, die in het moeras van hulpeloosheid en twijfel rondspartelt. Het verlangen, dat God u in het hart legt, dat zal Hij vervullen.

Zo heeft mij de Heere geleid, totdat ik door Zijn genade tien of elf jaar te Bloemfontein gestaan had. Toen bracht Hij mij naar een andere gemeente te Worcester, omtrent de tijd, dat God Zijn Heilige Geest in Amerika, Schotland en Ierland zo ruimschoots uitstortte. Toen ik in 1860 zes maanden in die gemeente gearbeid had, gaf God een genadige uitstorting des Geestes aldaar in verband met mijn prediking, vooral toen ik mij op het platteland bewoog, en ik ontving zelf een onuitsprekelijke zegen.'

Daarna heeft Andrew Murray in een geleidelijke weg steeds meer geestelijke vervulling en kracht van de Heilige Geest ontvangen.

Ik heb persoonlijk het voorrecht gehad om veel en lang met jongeren te mogen werken. Al meer dan 25 jaar mag ik geestelijk leiding geven aan reformatorische jongeren, in het verenigingsleven, in bijbelstudiegroepen en bijbelstudiekampen en al meer dan 17 jaar als docent godsdienst in het voortgezet onderwijs. De Heere heeft me hierin mooie, wonderlijke momenten laten beleven. Ik heb, vooral tijdens jongerenbijbelstudies, jongeren- en gezinskampen, mogen zien hoe jongeren tot geloof kwamen en zich tot God bekeerden.

Je ziet hoe de Geest van God ze aanraakt en hoe ze berouwvol hun zonden en ongeloof in tranen belijden

Dat waren ontroerende momenten. Je ziet dan hoe de Geest van God ze aanraakt en hoe ze berouwvol hun zonden en ongeloof in tranen belijden. Je ziet dan een intensieve geloofs- en bekeringsstrijd, waarbij de Heere Zelf de oplossing en bevrijding moet geven. Het wordt dan 'te moeten en niet te kunnen', en in die weg zie je dat de Heere overkomt met Zijn licht en Zijn liefde! Dit zijn, naast mijn persoonlijke geestelijke ervaringen, de mooiste en meest indrukwekkende momenten die ik heb meegemaakt. Het is iets wat je zelf als mens niet kunt maken of bewerken. Je bent dan echt afhankelijk van de werkingen van de Heilige Geest.

We lezen in Ps. 65:10: 'Gij bezoekt het land, en hebbende het begerig gemaakt, verrijkt Gij het grotelijks...' Ik denk dat dit ook op geestelijk gebied zo ook gaat.

Als er eenheid, liefde en een diep verlangen naar Gods genade en naar geestelijke opwekking is, mag je veel van de Heere verwachten!

Als er eenheid, liefde en een diep verlangen naar Gods genade en naar geestelijke opwekking is, mag je veel van de Heere verwachten!

God bewerkt namelijk dit verlangen bij gelovigen, die zulke samenkomsten bijwonen. Het kan ook gebeuren tijdens andere samenkomsten, dat het hart van mensen schreeuwt naar Gods aanwezigheid. Daarom zijn er ook Heart Cry samenkomsten in Nederland! Bij zulke zegenrijke samenkomsten is het kenmerkend dat er onderlinge liefde is en een eenparig verlangen naar de aanwezigheid van God. Er wordt verlangd naar een geestelijke ervaring, door de werking van de Heilige Geest..

God bewerkt namelijk dit verlangen

Ik heb de behoefte om persoonlijke ervaringen op dit gebied te delen. Ik weet dat andere deelnemers van zegenrijke samenkomsten ook mooie verhalen kunnen doorgeven. Door geestelijke zaken te delen, kunnen gedachten en verlangens van anderen worden vermenigvuldigd. Ik wil hierbij zeggen: 'Kom, maak God met mij groot!'

En zo zal ik vertellen welke wonderen Hij heeft gedaan, ook bij reformatorische jongeren!

Kom, maak God met mij groot!

In deze gebeurtenissen komt de overwinning van Jezus Christus duidelijk naar voren... dat is ook de bedoeling van dit boek! Ik hoop dat je bij het lezen van het verslag van de krachtige werking van het Evangelie van Jezus Christus, God onbevungen de eer zult geven! Laat het ook een bemoediging zijn en een aansporing om dit Evangelie door te geven binnen de reformatorische kring.

Binnen onze kring zijn veel zoekende mensen, die door een wirwar van gedachten en meningen hun weg naar Jezus proberen te zoeken.

Binnen onze kring zijn veel zoekende mensen, die door een wirwar van gedachten en meningen hun weg naar Jezus proberen te zoeken

Ik vraag de predikers in alle ernst, om het toch niet onnodig ingewikkeld te maken voor de schare hoorders! Laten we allen eensgezind zijn naar Christus Jezus!

Ik heb gemerkt dat we het beste
Jezus kunnen voorstellen,
in al Zijn heerlijkheid
en bereidwilligheid.

God zal door Zijn Heilige Geest
de verlossing in het hart uitwerken.

Aan de voeten van Jezus Christus
is het de beste plaats om gered te worden.

Laten we daarom onze jongeren daar
maar biddend en nodigend brengen!

overwinning bij reformatorische jongeren

- ***tijdens een zegenrijke kampweek in 1993***
- ***tijdens een wonderlijk jongerenkamp***
- ***door een kloppende Jezus aan de deur van het hart***

Overwinning bij reformatorische jongeren

Een zegenrijke kampweek in 1993

Jaren geleden waren we met een groepje gelovigen op een zaterdagmorgen biddend bij elkaar. Het was op een oudejaarsdag. Daar was het in ons hart om samen met een groep christelijke gezinnen een week naar een kampeerboerderij te gaan.

Het was opmerkelijk dat we los van elkaar hiermee bezig waren in ons hart. Omdat we dit zagen als een goede inspiratie, hebben we gelijk een week in de zomervakantie afgesproken, waarin we allemaal konden. Normaal gesproken zou zo'n week in het hoogseizoen al bezet kunnen zijn. Een vriend van me keek thuis in een christelijk blad naar de advertenties. Juist in deze week was er een kampeerboerderij vrij in Noord-Brabant. Deze was niet eens zo duur.

Binnen een maand hadden we al genoeg deelnemers. In zo'n kampoord kunnen wel 90 of meer personen worden geherbergd. Ik denk dat we er toen al zo'n 80 of 90 hadden. Door de jaren heen zijn deze gezinskampen uitgebreid. Voor zover ik weet waren er in een bepaald jaar zo'n 800 deelnemers, verspreid over verschillende kampoorden. Daarna is het aantal wel wat verminderd, maar ze bestaan nog steeds.

Tijdens sommige van deze vakantieweken, maar ook tijdens jongerenkampen, zijn er in het verleden mooie, wonderlijke zaken gebeurd, die me nog steeds in het geheugen zijn gegrift.

In het verleden zijn er wonderlijke zaken gebeurd, die me nog steeds in het geheugen staan gegrift

Het feit dat ik het na meer dan 15 jaar nog zo goed met blijdschap weet te herinneren, zegt al genoeg over de impact, die het op mijn geestelijk leven heeft gehad. Dit is ook zo bij anderen, die dit hebben meegemaakt.

In de laatste week van juli, in 1993, waren we in een gezinskamp te Heeze bij elkaar met zo'n 100 personen. Ongeveer acht kilometer verderop was er een soortgelijk gezinskamp in Someren, met ongeveer 250 deelnemers. Ik heb nog een verslag van Wim Simonse, waarin hij zijn ervaringen vanuit het Someren-kamp beschrijft. Tijdens de kampen was er iedere morgen tijd voor bijbelstudie en jongerenwerk ingeruimd. We hadden medewerk(st)ers, die minder hoefden te betalen. Er was ook ruimte voor 'stille tijd'. 's Middag waren er ook wel ontspannende en sportieve activiteiten. 's Zondags werden er kerkdiensten bezocht. In de week waren er gezamenlijke weeksluitingen op het kamp. In die week kwam er ook een spreker voor de twee kampen tegelijk: evangelist T. Vanhuysse uit Tongeren.

Er was een goede onderlinge saamhorigheid.

We konden het op geestelijk gebied samen goed vinden.

Ik was zelf tot dinsdag geestelijk nog niet zo actief. Het leek wel alsof ik nog wat moe en ingezonken was na een vermoeiend schooljaar. Doordat ik meer bezig was met het zoeken naar een persoonlijke ervaring, had ik nog te weinig aandacht voor anderen.

Op dinsdagavond kwam Nassim bij me, om te vertellen dat hij een goed geestelijk gesprek had gehad. Hij is momenteel actief als zendingspiloot. Het was alsof ik daardoor ineens wakker werd geschud uit mijn wat passieve gedrag. Ik besepte het: ik moet ook met iemand gaan praten. Ik ben hier ook voor anderen. Met die gedachte ging ik één van de gebouwen binnen. Daarbinnen kwam juist een jongen van de trap naar beneden. Rikko wilde graag met me praten over het geestelijk leven. Hij had last van twijfel en verlangde naar een opleving.

Hij had last van twijfel en verlangde naar een opleving

We gingen al pratend naar buiten. We keken buiten uit over een wei, met aan de overkant hogere bomen. We hebben samen gebeden om de werking van Gods Geest. Rikko bad: 'Zegen anderen, maar ook mij!'

We baden om de komst van de Heilige Geest, om 'de noordenwind en zuidenwind' (Hoogl. 3:16). Ik ervoer daar de aanwezigheid van God. Openb. 3:20 kwam in mijn gedachten. We lezen daar: 'Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.'

**'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop;
indien iemand Mijn stem zal horen,
en de deur opendoen,
Ik zal tot hem inkomen,
en Ik zal met hem avondmaal houden,
en hij met Mij.'**

Wij spraken samen over deze tekst. Op geestelijke wijze kwam het mij voor dat Gods aanwezigheid was te merken tot in de bomen van de natuur. Er waaide een wind door de toppen. Ik dacht aan het geruis door de toppen van de moerbeziënbomen (Ps. 85:7). Ik kreeg een bijzondere verwachting van zegen in mijn hart.

Daarna ben ik terug gelopen naar het gebouw. Daar kwam ik een jongen met zijn meisje tegen. Het meisje was onder geestelijke indrukken en huilde hartstochtelijk. Ze wilden met me praten over het geestelijk leven. We zijn samen naar buiten in het donker gelopen. Ik heb met hen over Openb.3:20 gesproken. Later hoorde ik dat er een vrouw op het kamp die avond of nacht met Openb.3:20 bezig was en heeft gebeden.

De volgende morgen waren er de Bijbelstudies en was er het jeugd- en kinderwerk. Ik had Nassim niet meer gesproken. Hij was als medewerker aan de beurt om met gebed in de tienerclub te eindigen. Hij haalde tijdens zijn gebed Openb.3:20 aan. Enkele medewerksters werden daardoor geestelijk aangeraakt. Ze gingen huilend naar een plaats om te bidden. Er kwam een wonderlijke beweging onder de jongeren van het kamp. Ook ouderen werden er door geroerd.

Er kwam een wonderlijke beweging onder de jongeren

Er was een meisje aanwezig, die van plan was om af te haken van de kerk. Ik denk dat ze rond de zeventien jaar was. Ze was na het behalen van haar diploma met de klasgenoten meegegaan om het in de stad verder te vieren. Ik denk dat de verleiding van het café en de vriendschap die ze daar kreeg, haar hebben doen besluiten om niet meer met het geloof bezig te zijn. Je ziet hoe snel zo'n verleiding kan werken! Haar tante had haar echter meegenomen naar het kamp. Ze had romannetjes bij zich en wilde zich zo weinig mogelijk met het geloof bemoeien. Tijdens de geestelijke ontmoetingen onder de jongeren is ze ook aangeraakt. Ik heb ze geruime tijd intensief en berouwvol zien wenen. De Heere is haar in Zijn vergevende genade tegemoet gekomen. Ze heeft hier toen en later van mogen getuigen. Ook andere meisjes kwamen na zielenstrijd tot ontroerende blijdschap. We hoopten op blijvende vrucht...

Op woensdagmiddag moesten de medewerk(st)ers een zeskamp organiseren, die we samen met het kamp Someren hebben gehouden. Een aantal van hen waren echter door hun geestelijke ontmoetingen niet in staat om dat te doen. Ouderen hebben daarom geholpen.

Wim Simonse schrijft ons hierover in zijn verslag van Gods grote daden: 'Toen het 'Heeze-kamp' 's middags een zeskamp organiseerde, waren de 'Someren-luitjes' uitgenodigd (...). Toen we daar waren, hoorden we dat ze in Heeze wondere dingen hadden meegemaakt. 'Het leek net,' zeiden ze, 'of er de eerste dagen een waas over de bijbelstudies en over de gesprekken lag, maar vanmorgen ging het ineens zo goed. Het Woord van God sprak echt aan. Er zijn grote dingen gebeurd. 'Er mochten mensen buigen voor God en er mochten mensen tot zekerheid van het geloof komen. De Heilige Geest werkte krachtig. Zeer grote dingen!'

'Er zijn grote dingen gebeurd'

Hij deelt ons verder mee: 's Avonds kwam dhr. T. Vanhuyse spreken in het kamp van Heeze. Ook dit maal was er een aantal Someren-mensen. Hij plaatste het kruis centraal en de ruimte die erin lag voor goddelozen. Ook sprak hij over de mogelijkheid van een geestelijke opwekking, persoonlijk, maar ook massaal, zoals we in de geschiedenis van de kerk kunnen lezen. Dit had vele mensen tot nadenken gezet.

Toen we dit alles hoorden en meemaakten, ging er een gebed op tot God: 'Heer, ik hoor van rijke zegen (daar in Heeze), die Gij uitstort keer op keer, laat ook van die milde regen, dropp'len vallen op mij neer. Ook op mij (op ons in Someren), ook op mij, dropp'len vallen ook op mij.'

We zongen dit ook voor de Bijbelstudie op donderdagmorgen.'

De lezing en bespreking door Vanhuyse liet inderdaad diepe indrukken na. Hij kwam met de leer van de vrije genade en de ruime aanbidding van het Evangelie. Een vader vanuit het kamp Heeze kwam tot schuldbesef en ging naar zijn kamer om het voor de Heere uit te huilen. De volgende morgen durfde hij tijdens de Bijbelstudie vanwege schuldbesef niet te praten. Hij mocht daarna echter Gods goedheid zien tegenover zijn zondigheid. Vrijdagmorgen heeft hij ervan mogen getuigen in zijn bijbelstudiegroep.

Ik herinner me dat ik op de avond met Vanhuyse voor het eerst de schrijver Leen van Valen ontmoette. Hij was deelnemer van het kamp Someren. Leen is een kenner van de puriteinen en opwekkingen in Engelstalige gebieden. Hij had juist een boek over een opwekking in Schotland geschreven. Hij herkende daardoor het gebeurde in Heeze. Toen ik hem het gebeurde vertelde, begon hij gelijk de Heere te prijzen! Ik stond ervan te kijken toen hij uitriep: 'Halleluja, prijst de Heere!'

De geestelijke ervaring sloeg over naar het kamp in Someren. Wim verhaalt: 'Nadat de volwassenbijbelstudie was afgelopen op donderdagmorgen, hadden de medewerkers, die voor de kinderen zorgden, bijbelstudie.

Aanvankelijk verliep deze Bijbelstudie als andere keren, totdat het lied werd gezongen (uit Joh. De Heer):

'Gij die van God zijt afgedwaald, ver van 't Vaderhuis,
o weet de poort blijft openstaan. Kom, o kom naar huis!
Want steeds is er nog plaats genoeg, in het Vaderhuis...'

Niet in staat zijn te komen en toch te moeten komen... En zij werden verslagen in het hart... De bedoeling was dat er een Bijbelstudie gehouden werd. Het bleef echter stil en een discussie bleef achterwege. Eén van de leiders zei, dat er ook maar beter geen mensenwoorden gesproken konden worden, maar Gods Woord. Een ieder die graag een gedeelte uit de Bijbel wilde lezen, die mocht dat naar voren brengen op een ordelijke manier. Tussendoor werden psalmen en liederen gezongen. De Heilige Geest wilde het Woord gebruiken om mensen te overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel(...). Hoe het precies gegaan is, weten we niet. Dit is heel persoonlijk geweest. (...) Wel mochten we zien dat er van hen waren, die getuigden van Christus en het geloof in Hem, terwijl anderen worstelden met zichzelf en nog geen vrijmoedigheid hadden om 'mijn Heere Jezus' te zeggen, maar wel tot een hartelijke schuldbelijdenis kwamen voor de Heere. (...) Zodoende liep de Bijbelstudie wel een uur uit.

Na het eten werden de leiders door een groepje jongens gevraagd om op hun slaapkamer te komen. Zij waren in het begin van de kampweek onverschillig tegenover de Bijbelstudies geweest. Wim gaat verder: 'Toen de leiders binnenkwamen, kwam het uit verschillende monden: 'Bekeerd worden... kan dat ook nog voor ons?!'

Nadat de leiders met hen gepraat en gebeden hadden, waren er enkelen van hen, bij wie God deed zien wie ze waren, en die weenden over hun zonden en kwamen tot een hartelijke schuldbelijdenis voor de Heere, maar die ook de grootheid en de genade van God mochten zien.'

Een medewerker getuigde in Someren: 'Ik ervaarde mijn ongeloof. Ongeloof tegenover God, Die zo vol liefde tot de wereld was, dat Hij Zijn eigen Zoon gaf! Ik beleefde de schrille tegenstelling tussen ons ongeloof (ondanks de vele roepstemmen) en daar tegenover de nog steeds durende gewilligheid en bereidheid van God om zondaren te verlossen. Ik zag de onoverbrugbare kloof vanuit de mens... en die morgen stond ik als het ware voor die kloof, maar ik kon er zelf niet over. En toen ik dan in geloof en met smekende ogen naar het kruis opzag, voelde ik dat Jezus mij als het ware Zelf over die kloof heen tilde.'

**‘En toen ik dan in geloof en met smekende ogen
naar het kruis opzag, voelde ik dat Jezus mij
als het ware Zelf over die kloof heen tilde’**

Het wonderlijke gebeuren legde groot beslag op het kamp. Ook andere deelnemers, vooral jongeren, bogen zich in schuldbesef voor de Heere. Zij mochten daar tegenover ook de liefde van God ervaren.

Twee zussen, die wrok tegen elkaar hadden, vielen elkaar snikkend in de armen en beleden elkaar wat ze verkeerd hadden gedaan.

Achteraf hoorden ze in Someren, dat er deelnemers waren, die op de nacht van woensdag op donderdag niet hadden kunnen slapen, maar om de zegen van God gebeden hadden.

Het was een ontroerend afscheid die zaterdag in Someren

Wim getuigt: ‘Ik ben er zelf achter gekomen in de kampweek, dat ik veel te klein van de Heere denk.’ Hij heeft gezien dat God Dezelfde is, zoals in tijden van opleving vroeger... en dat Hij leeft. Wim laat ons weten: ‘Op het kamp heeft God gedaan boven bidden en boven denken.’

**‘Op het kamp heeft God gedaan
boven bidden en denken’**

Op het kamp Heeze waren sommige jongeren wat opstandig en jaloers, omdat ze zagen dat anderen werden gezegend. Ze moesten echter eerst hun onwaardigheid en schuld onder ogen zien. Jolanda nam in het donker haar Bijbel met een zaklamp mee. Ze bad en worstelde om van haar ondankbare gevoelens bevrijd te worden. Ze kon niet genoeg blij zijn met wat ze bij anderen zag gebeuren. Toen kwam er ook ruimte voor haar! Ze kreeg in haar hart: ‘Ik kon tot u niet spreken, gij waart vleselijk.’

Jolanda mag nu voor de zending werkzaam zijn in Afrika.

Op vrijdagmorgen was er nog een bijzonder moment voor de tieners tot 15 jaar in Heeze. Ik was nog bij hen geweest, het eerste deel van het clubwerk. Ik voelde me gedrongen om ze aan te sporen met de woorden: ‘Zoekt de HEERE, terwijl Hij te vinden is. Zoals bij de ouderen onder jullie, kan het ook voor jullie!’

Toen ben ik ontroerd weggegaan, om op mijn slaapkamer te bidden. De medewerk(st)ers gingen daarna verder met de tieners. Het lied ‘Gij die van God zijt afgedwaald... Kom naar huis!’ en andere woorden uit het Woord deden daar zoveel kracht, dat eerst Willem-Jan en daarna de hele groep in ontroering kwam.

‘Ziet het Lam Gods!’

Ze huilden allemaal. Willem-Jan getuigde: 'Ziet het Lam Gods!' Huilende kinderen liepen naar buiten. Mijn oudste zoon zei me, dat hij het niet kon tegenhouden: 'We moesten allemaal huilen'. Hij voelde zich als de zwerveling en wilde de Heere Jezus liefhebben.

'We moesten allemaal huilen'

Bij jonge kinderen is blijvende vrucht moeilijk te peilen... voortgaande bekering moet volgen. Na een aantal jaren kun je de uitwerking beter zien. Sommigen zijn toegewijd gebleven en in de dienst van de Heere gegaan, anderen hebben helaas de tegenwoordige wereld lief gekregen.

Een wonderlijk jongerenkamp

Na de zomerkampen werd door een aantal leiders besloten om naar een vervolg voor de oudere jongeren te zoeken. In het najaar werd een jongerenkamp te Hengstdijk in Zeeuws Vlaanderen belegd. Het is gehouden van vrijdagavond 22 oktober t/m maandagmorgen 25 oktober 1993. Ik denk dat er wel zo'n 100 deelnemers waren. Ze kwamen vanuit verschillende plaatsen uit het land, veelal studenten, vanaf 16 jaar en ouder. Ik ben nog dankbaar dat ik er (het grootste deel) bij mocht zijn. Op zaterdag was er een toespraak van ds. T. van Stuyvenberg. Ik ervoer het kamp als een vervolg op het gezinskamp en had ik veel verwachting van de zegen van God.

Op zondagmorgen wilden de organisatoren aanvankelijk een kerkdienst bij ds. L. Huisman in Terneuzen bijwonen, maar die was in Zuid-Afrika. Toen zijn we maar naar een kleine Gereformeerde Gemeente in Axel gegaan. Daar was het leesdienst. Er waren misschien maar ca. 50 kerkgangers in deze gemeente (die inmiddels is opgeheven). De enige ouderling aldaar was van te voren op de hoogte gesteld van onze komst. Hij wilde daarvoor een andere preek lezen, maar toen hij hoorde dat er zo'n 100 deelnemers van een jongerenkamp op bezoek zouden komen, is hij op zoek gegaan naar een andere preek.

Hij pakte een boekje (ik denk uit de serie 'De Zaaier'), keek er in en werd bepaald bij een preek van ds. J. Van Haaren over Openb. 3:20:

'Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.'

Hij besloot deze preek te lezen.

Openb. 3:20 had al zoveel uitwerking gehad tijdens de zomerkampen... en de Heere gebruikte deze tekst weer op een bijzondere, zegenrijke wijze!

De heldere in indringende uitleg van deze tekst in de preek maakte inderdaad diepe indruk op de jongeren. Er kwam een onweerstaanbaar diep besef van een kloppende Jezus aan de deur van het hart.

Er kwam een onweerstaanbaar diep besef van een kloppende Jezus op de deur van het hart

Vanuit de grondtaal kun je opmaken dat Jezus steeds maar blijft kloppen aan de deur van het hart. De aandrang was zo groot bij de jongelui, dat ze er niet meer onderuit konden: ze moesten de deur openmaken!

Ze moesten de deur openmaken, maar ze konden het niet!

Toen ontbrandde er een heftige innerlijk strijd bij velen van hen: ze moesten de deur openmaken, maar ze konden het niet! 'Te moeten en niet te kunnen' is een reformatorische gedachte. De klem mag er niet worden afgehaald. Als het door de Heilige Geest wordt gewerkt, kun je er ook niet meer onderuit...

Toen we weer op het kampoord waren teruggekeerd, bleken velen in een bekeringsstrijd te zijn. Ze gingen naar hun slaappleatsen om in tranen te bidden en te smeken. Ik zag het om me heen gebeuren.

Een jongen kwam innerlijk diep geroerd bij me. Hij wilde gered worden. Aan de ene kant wilde hij alleen bidden, maar hij had ook behoeften aan 'reddende woorden'. Ik zag hem als iemand die zijn handen uitstreekte tot de verlossing in Jezus Christus, maar dat hij er niet bij kon; zijn geestelijke armen van het geloof waren te kort. Hij moest geloven, maar kon niet geloven. Ik besepte dat de Heere hem dit alleen kon geven...en dat het alleen door het bloed van Jezus kon.

Ik besepte dat het alleen door het bloed van Jezus kon

Teksten over het bloed kwamen mij voor en ik gaf ze hem door. Ik zei hem, dat als God het bloed zag, Hij aan hem zou voorbijgaan, zoals bij het bloed op de deurposten in Egypte (Ex. 12:13). Ik spoorde hem aan: 'Jij moet ook op het bloed zien!'

Eerst was hij in tranen en strijd bij mij gekomen, maar plotseling ging hem het licht op...en zover ik het mij nog herinner, riep hij het uit: 'Ik zie het... het bloed...!' Ik kon het gelijk aan hem zien: wat een blijdschap kwam er ineens op zijn gezicht!

Overal om me heen zag ik biddende, wenende en smekende jongeren om redding. De deur tot Jezus moest voor hen geopend worden! Dit bleef geruime tijd doorgaan. Er heerste een enorme ernst. Soms vonden jongeren verlichting en getuigden er van, om een tijdje erna weer te gaan bidden om redding, omdat ze werden aangevallen door satan en door twijfel. Ze konden dan meer niet geloven dat het echt was... en het gevoel van de redding was weer verdwenen. Ik merkte dat de duivel actief bezig was. Wij hadden als ouderen gesprekken met ze en baden met verschillende jongeren, die in strijd waren. Voor zover ik opmerkte baden ook jongeren met en voor elkaar.

'Mijn verstand zit in de weg...'

Ik denk dat deze situatie wel uren doorging. Ik herinner me een student, die buiten zat. Hij riep in vertwijfeling uit: 'Mijn verstand zit in de weg, mijn verstand zit in de weg.' Hij wilde wel gered worden, maar kon niet begrijpen dat dit zomaar kon, van het ene op het andere moment. Dit kan meer voorkomen bij studenten. Het is ook geen kwestie van verstand of begrijpen; het gaat over en volkomen overgave van het hart. Daarna ging de student een bosje in om daar te bidden.

Ik had toen ook een langer gesprek met een studente, waar ze thuis niet eens naar de kerk gingen, maar in de eigen woning preken (ik denk van ds. Paauwe) lazen. Zij wantrouwde de gang van zaken en de geestelijke beroering onder de jongeren. Zij kon niet geloven dat dit 'echt was', of zo hoorde. Ze was echter wel bezig met de redding van haar eigen ziel. Ik kon haar niet overtuigen. Ik besepte dat God het haar wel kon geven.

Wij waren 's avonds weer in het gebouw. Op verschillende plaatsen waren er nog steeds jongeren met Gods Woord bezig, aan het praten, zoeken en bidden. Ik was eerst nog boven bij de jongeren. Wij gingen daarna als ouderen naar beneden. Op de trap zag ik al dat er iets heel bijzonders aan de hand was.

Op de trap zag ik al dat er iets heel bijzonders aan de hand was

Beneden zag ik wel 40 of meer jongelui dicht bij elkaar bidden, huilen en smeken. De jongste deelnemer, van zo'n 16 jaar, bad in zijn nood hardop. Iedere keer dat heeft weer iets smeekte, hoorde ik de anderen daarin meegaan en zelfs kreunen om redding. Het leek wel alsof ik droomde. Ik moest mezelf er gewoon van overtuigen dat dit toch echt was. Wij gingen er als ouderen omheen staan, in onszelf meebiddend voor de redding van deze jongeren. Wij hadden zoiets nog niet meegemaakt en beseften dat de Heilige Geest aan het werk was. We lieten het verder maar komen, zoals het kwam...

Plotseling kwam een grotere jongen vol blijdschap overeind en riep uit: 'Geloof zij God met diepst ontzag!'

'Geloof zij God met diepst ontzag!'

Daarna kwamen er meer jongeren tot licht of tot geloof! Er waren er, denk ik, wel enkele tientallen die er vrede en de nabijheid van God hebben ervaren.

Ook het meisje uit het gezin van de thuislezers had een geestelijke, bevrijdende ervaring. Er werd nog doorgedaan tot diep in de nacht.

De volgende dag waren er nog in geestelijke nood. Er werd intensief voor hen gebeden. Het was echter niet meer zo zoals op zondag. We beseften op deze maandagmorgen, dat de Heilige Geest het Zelf moet doen, en dat wij het niet door eigen gebedskracht tot

stand konden brengen. Ik hoop dat sommigen later nog tot geloof zijn gebracht en gekomen.

Het afscheid was ontroerend. Ondanks het feit dat we er een behoorlijk aantal van tevoren niet kenden, leek het net alsof wij een hechte familie waren geworden. Een aantal van hen heb ik later kunnen volgen. Ze zijn standvastig gebleven en op gebied van Bijbelstudie, evangelisatie en zending tot in het buitenland actief gebleven. Het zijn toegewijde christenen geworden.

Zij konden haar bekering niet overnemen

Een meisje, die tijdens het kamp tot geloof is gekomen, ging er thuis van getuigen. Haar ouders kwamen uit een rechtsreformatorische kring en gingen er tegenin. Zij konden haar bekering niet overnemen. Eén van de leiders van het kamp, die ook jeugdleider was in haar gemeente, werd vanwege het gebeurde tijdens het jongerenkamp bij de kerkenraad aangeklaagd. Hij werd aanvankelijk geschorst. Omdat er nogal wat tegenin kwam, mocht hij daarna weer jeugdleider zijn.

Er is door de tijd heen in bepaalde kerkelijke gemeenten nogal wat onbegrip geweest over bekeringen tijdens Bijbelstudies, conferenties en kampen. En nog steeds zien velen met argusogen naar zulke activiteiten, die buitenom kerkelijke samenkomsten en kerkdiensten plaatsvinden. Zij denken dat God hoofdzakelijk of alleen maar via de ambten en in kerkdiensten mensen tot geloof en bekering brengt. Daarbij stellen zij zich de weg van bekering op een geheel andere wijze voor. Dit heeft veel verdriet en strijd opgeleverd voor een aantal jonge bekeerlingen.

Het is duidelijk dat de duivel en zijn demonen hier aan het werk zijn. Niet voor niets is de duivel 'de aanklager' van Gods kinderen en satan 'de tegenstander' van Gods werk. Hij ziet met zijn demonen zelfs kans om gelovige ambtsdragers in deze opzichten te inspireren tot het kwade. Ik hoop dat ze handelen door gebrek aan inzicht en kennis. Het zijn ook vaak kinderen van een lange kerkelijke traditie.

We lezen in Matth. 18:6, dat je niet één van deze kleinen, die in Jezus geloven, mag ergeren. Het kan ook zijn dat je ze van het geloof afhoudt of verleidt. Het is allemaal erg genoeg. Pas op met het veroordelen!

Met welk oordeel je iemand anders oordeelt, zul je zelf geoordeeld worden (zie Matth. 7:1-2).

Pas op met het veroordelen!

Het meisje, die door haar ouders werd ontmoedigd, raakte daardoor aan het twijfelen. Ze ging aan de Driestar leren voor onderwijzeres. Ze leefde ook nog wel in twee werelden, niet radicaal meer voor de Heere. Dit werd haar tot schuld. Ze besefte tegen het eind van haar opleiding, dat ze zo niet voor de klas kon staan. Als ze niet oprecht was, kon ze geen les geven!

Ze besloot weer mee te gaan met een kamp. Ze hoopte op een genadig ingrijpen van de Heere, zodat ze zou herstellen in het geloof. Dit is gelukkig ook tijdens dat kamp gebeurd! Daarna kon ze voor zichzelf in het onderwijs.

Het is droevig dat er zoveel tegenstand kan zijn tegen het geestelijk werk onder jongeren, terwijl de Heere dit zo rijk wil zegenen!

Hierdoor zijn zelfs mensen onder censuur gekomen, die zodoende hun kind aanvankelijk niet mochten laten dopen. Niet alzo, broeders! Zorg ervoor dat je op kerkelijk gebied, door onkunde en kortzichtigheid, geen werktuig van demonische invloeden zult worden.

Laten we mild en zacht zijn voor de jongeren. Iedere verandering ten goede moeten we toejuichen.

Laten we mild en zacht zijn voor de jongeren Iedere verandering ten goede moeten we toejuichen

Daarbij dienen we zelf geen handen op te leggen waar nog geen grond voor is, of waar de verdere vrucht nog moet komen.

Neem rustig aan wat ze zelf in verwondering vanuit hun hart mogen getuigen. Spoor aan tot vrucht dragen!

Spoor aan tot vrucht dragen!

Als iemand zich in leer en leven niet volgens de Schrift gedraagt, dient deze te worden vermaand... dat is een andere zaak. Is dit in orde, dan moeten wij, volgens onze belijdenis, een belijder, die van zijn geloof getuigt, accepteren.

In de Dordtse Leerregels, H.3+4, art.15 wordt ons voorgehouden (zoals ook Augustinus dit zag): "Voorts, van diegenen, die hun geloof uiterlijk belijden en hun leven beteren, moet men naar het voorbeeld der Apostelen het beste oordelen en spreken; want het binnenste van het hart is ons onbekend." In deze zaak dienen we dus te handelen "naar het oordeel der liefde".